

Eva Schuurman

De dame die ik mag portretteren heeft een speciale bedoeling bij de plek waar ik haar tref op een prachtige zomeravond. Als we plaatsnemen op het terras van het op dat moment gesloten Koelhuis verrast ze me door uit haar tas twee glazen en een fles bubbels te trekken. Een beter begin van een leuk gesprek is nauwelijks denkbaar.

Ze vertelt me dat ze niet veel goede herinnering aan haar jeugd heeft, die begon nabij Amersfoort. ‘Maar, zoals de moeder van een vriend ooit zei: ‘Een slechte jeugd moet je koesteren!’ Het is een voedingsbodem voor alles wat je kunt scheppen, maar zelf niet

had. Zoals een liefdevolle thuisbasis en ergens onvoorwaardelijk terug mogen komen. Een positief punt uit die tijd zijn vrienden voor het leven binnen de historisch behouden intimiteit van Amersfoort die ze ook herkent in Zutphen. ‘Het voelt vertrouwd.’

Dat ze over artistieke talenten beschikte bleek al op haar achtste toen ze als verjaardagscadeau voor haar oma een gedichtenbundel schreef. Tevens zat ze op toneelles en speelde saxofoon. Toen ze tussen beide hobby's kiezen moest ging ze verder met theater, tot spijt van de saxofoonleraar die vond dat ze bij hem ook toneel kon spelen. De wens actrice te worden bleek sterker. Toen ze wilde studeren en na drie achtereenvolgende jaren probeerde aangenomen te worden op de toneelschool lukte dat uiteindelijk in Maastricht. Eva verhuisde naar het zuiden maar won in het eerste studiejaar ook gelijk de Wim Sonneveldprijs van het Amsterdams Kleinkunst Festival.

Zodoende switchte ze na het eerste jaar van de toneelschool naar de Kleinkunstacademie in Amsterdam. In het derde studiejaar ontmoette ze daar Herman van Veen die het vak lied-performing doceerde. Hij noemde haar de beste en de slechtste van de groep: ‘je doet niet alsof, maar je kan het ook niet!’ Ze antwoordde hem schrijver te willen worden waarop hij zei dat ze dat al was. Er ontstond een bijzondere vriendschap waarna ze in het vierde jaar haar stage bij hem deed en meeging op zijn tournee en hem ondersteunde. Nog altijd vraagt hij haar mee te lezen voordat hij een nieuw boek uitbrengt of geeft ze hem gevraagde feedback op zijn voorstellingen. Ze vertelt dat ze toen ze zelf op het podium stond, eigenlijk niet goed wist wat ze deed. Toen ze dat eenmaal wel beseftte durfde ze het ook meteen niet meer. ‘Ik vond het een eenzaam bestaan.’ En zo werd haar afstudeervoorstelling gelijk haar afscheid. Liever ging ze schrijven, zo wist ze inmiddels.

Echter, toen de gemeente Bronckhorst een oproep deed omdat ze trouwambtenaren zochten, zo'n dertien jaar geleden, schreef ze daarop en kreeg de job. 'Een kleinschalig podium dat niet om mij draait.' Nadat ze dit werk twee jaar voor de gemeente deed besloot ze op dringend advies van bevriende collega Jeanette de Vos om als zelfstandig trouwambtenaar verder te gaan. 'omdat ik van jetroouw' ontstond. 'Ik trouw humorvol, gevoelig en talig, zet een beleving neer die je kunt bewaren, door mensen mee te nemen in het magische realisme van hun eigen verhaal'. Ze vertelt dat ze haar werk zingevend vindt en dat het niveau zich blijft door ontwikkelen.

Naast dat ze in haar werk als trouwambtenaar veel gebruik maakt van taal is ze ook Dichter des Achterhoeks geweest. 'Ik ben liever dichter, dan verder', stelt ze.

In haar dagelijkse leven is ze gelukkig samen met een hele leuke Achterhoeker. Eva heeft drie lieve, grappige en authentieke kinderen en woont sinds drie jaar in Zutphen. Ze ervaart Zutphen als intiem, met een mooi bewaarde historische kern, niet schreeuwerig, cultureel, groots en toch ook dorps. En dan zegt ze iets belangrijks dat bepalend is voor waar ze woont, wat ze doet en ook zelfs voor de plek waar we elkaar tijdens dit gesprek treffen: 'Je hoeft niet in het middelpunt te staan om de essentie te zijn. Ik ben kernachtig gelukkig aan de zijlijn.' En zo woont ze net buiten het centrum, staat ze niet altijd op het podium en zijn haar dagen vaak gewoon gevuld met het hebben van een huishouden. Zo is voor haar geluk simpelweg dat er genoeg shampoo in huis is en de kelder een voorraadje frisdrank bevat. Intussen schrijft ze veel; op elke etage staat een computer of laptop waarop ze al haar ingevingen schrijft en waarmee ze zich - als er stilte is - zacht opsluit. 'Het liefst in een joggingbroek.'

‘Dankzij het Koelhuis heb ik voor het eerst weer de urgentie gevoeld op een podium te staan’. Mieke van Tilburg benaderde haar met de vraag of ze een talig collectief wilde vormen. Dat wilde ze graag, mits met anderen. ‘Het is belangrijk elkaar op te tillen in kwaliteit’, zegt ze. En zo is voormalig Deventer Stadsdichter en singer-songwriter Johanneke Terstege betrokken en vormen ze samen het collectief ‘Eva en Johanneke maken er wat van’. Binnen hun concept sluiten ze zich de dag waarop de voorstelling is op met een gastartiest, slaan ze de handen inhoudelijk en artistiek ineen en voeren de uitkomst diezelfde avond op.

En al pratend komen we dan op een punt waarop duidelijk wordt dat niets voor niets gebeurt: zij dacht dat ze iemand was die van alles maar een beetje kon en nergens echt in uitblonk, die zich vanuit haar basis niet vaak compleet voelde, maar bleek te floreren in het vinden van de essentie. En op de top van dat besef vinden we de bodem van de fles. Ik ben dankbaar dat ze mij haar verhaal toevertrouwde en maak bij het haar zo geliefde Koelhuis tot slot nog een foto van niemand minder dan Eva Schuurman!